

בית המשפט העליון

בש"פ 8076/18

לפני: כבוד השופט י' עמית

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: רונאל פישר

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בת"פ 28759-05-15 שניתנה ביום 28.10.2018 על ידי כבוד השופט מ' סובל

תאריך הישיבה: כ"ו בכסלו התשע"ט (4.12.2018)

בשם העוררת: עו"ד אופיר טישלר ועו"ד קרן אלטמן
בשם המשיב: עו"ד בר עמית ועו"ד אלי פרי

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 28.10.2018 הנוגעת לחשיפת המסמכים המקוריים לגביהם הועברה הפרפרזה.

אקדים ואומר כי בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטתו של כבוד השופט הנדל מיום 29.7.2018 (בש"פ 4259/18).

1. במסגרת סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשנ"ב-1982, בית המשפט מאזן את החומר שגילוי מתבקש מול חסיונות וערכים מוגנים שהמשפט נכון להכיר בהם. כידוע, אין חיסיון סטטוטורי לתרשומות פנימיות, אך הפסיקה הכירה בערך המוגן של קיום התייעצויות, דיונים והתבטאויות חופשיות – ערך מוגן שלשיטתנו המשפטית עומד רק למדינה ולרשויות ציבור (ראה בדומה - שלא במסגרת הליכי גילוי בפלילי או באזרחי - במסגרת הליך הגילוי המיוחד לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, את סעיף 9(ב)(4)).

2. על פניו דומה כי לא היה מקום להחלטת בית משפט קמא להורות על חשיפת התרשומות הפנימיות, כפי שעולה מהחלטתו בה משתמש בית משפט קמא בביטויים

”דוגמא אפשרית”, ”אין בידי לשלול”. רוצה לומר, כי האפשרות כי ”אין חקר לתבונתו של סניגור מוכשר” במקרה דנן היא בבחינת שמא, בבחינת ספקולציה.

למעלה מן הצורך, חזרתי ועיינתי בפרפרזה והשוויתי אותה למסמכי המקור. למעשה, מדובר בהעברה מדיבור ישיר לדיבור עקיף של רוב החומר. תוך כדי עבודת הגהה מייגעת מצאתי כי נשמט משפט לגבי הפרפרזה המתייחסת לתאריך 11.6.2014. כפי שנמסר על ידי העוררת, אין כל מניעה להוסיף משפט זה ועל כן ייכתב בפרפרזה כלהלן: ”[בתאריך 11.6.204 במהלך פגישת עבודה] עם רשות החברות הממשלתיות ונציגות שירות המדינה, בנוגע לאלון חסן” [המשפט בסוגריים המרובעות הוא המשפט שנשמט].

בכפוף למשפט זה שהוסף כעת לפרפרזה איני רואה כל סיבה לסטות מהחלטתו של כב' השופט הנדל בבש"פ 4259/18 הנ"ל.

3. אשר על כן, הערר מתקבל.

ניתנה היום, כ"ו בכסלו התשע"ט (4.12.2018).

ש ו פ ט